

BBC

DOCTOR WHO

DOUGLAS ADAMS

Podle příběhu
DAVIDA FISHERA

Město

SMARTY

JAMES GOSS

PROMĚNLIVÁ TVÁŘ DOKTORA

Tato kniha zobrazuje čtvrtou inkarnaci Doktora,
jehož fyzický vzhled se později změnil,
když prohrál souboj s gravitací.

PROMĚNLIVÁ TVÁŘ SCAROTHA

Tato kniha zobrazuje dvanáctou a poslední inkarnaci Scarotha,
posledního Jagarotha.

BBC

DOCTOR WHO

MĚSTO SMRTI

Douglas Adams & James Goss

Podle původního příběhu Davida Fishera

ARGO

Přeložil Pavel Černovský

Doctor Who: City of Death

Czech edition © Argo, 2016

Original script copyright © Completely Unexpected Productions Limited

This novelisation copyright © James Goss 2015

Doctor Who is a BBC Wales production for BBC One.

Executive producers: Steven Moffat and Brian Minchin.

BBC, DOCTOR WHO and TARDIS (word marks, logos and devices)

are trademarks of the British Broadcast Corporation

and are used under licence.

K-9 was originally created by Bob Baker and Dave Martin.

First published in 2015 by BBC Books, an imprint of Ebury Publishing.

Ebury Publishing is a part of the Penguin Random House group
of companies.

Translation © Pavel Černovský, 2016

Jacket design by Two Associates

Back cover illustration by Peter McKinstry

ISBN 978-80-257-1957-2 (váz.)

ISBN 978-80-257-1991-6 (e-kniha)

ČÁST PRVNÍ

*„V Paříži se emoce zesilují – člověk tam může být šťastnější,
ale také smutnější než kdekoli jinde...
Neexistuje nikdo zoufalejší než Pařížan v exilu.“*

Nancy Mitfordová, *Hledání lásky*

KAPITOLA PRVNÍ

VŠECHNY CESTY VEDOU DO PAŘÍŽE

Bylo úterý a život se vlekl. Středa, to by bylo něco úplně jiného.

Scarotha, posledního z Jagarothů, čekalo překvapení. Tak zaprvé, neměl ani tušení, že se stane posledním z Jagarothů.

Kdyby se ho někdo na Jagarothy zeptal byť i jen o dvacet sone-dů dřív, pokrčil by Scaroth rameny a odpověděl, že jde o krutou a válečnickou rasu, a jestli se to někomu nelíbí, ať to schválně zkusí o dům dál.

Když se to vezme kolem a kolem, krutost a válka charakterizovala veškerý život ve vesmíru. Ukažte mi rasu filosofů a básníků, řekl by Scaroth, a já vám ukážu předkrm. Bylo by však nespravedlivé tvrdit, že úspěchy nemají Jagarothové na kontě žádné. Sestrojili například nádherné vesmírné koráby, byť ne nutně koráby příliš kvalitní. Ledacos by se dalo vytknout i vesmírné lodi *Sephiroth*, obrovské kouli spočívající na třech pařátech. Ale šla z ní děsivá hrůza a připomínala hmyz, který by člověk nechtěl najít v posteli. Trojnožkové uspořádání ramen navíc znamenalo, že loď dokázala přistát kdekoliv.

Což byla ironie, protože teď zrovna nedokázala odstartovat odnikud. K jakési velmi vážné poruše v pohonné jednotce došlo téměř okamžitě, jakmile přistáli tady na té pustině. Letěli zrovna po stopách racnosského energetického signálu, ale tahle planeta je zlákala vidinou dalšího vítězství. Zas jednoho zářezu navíc.

Život Jagarothů byl zasvěcený zabíjení. Nic jiného po sobě nezanechávali. Žádné dějiny, literaturu ani sochy. Jako druh nikdy neusilovali o nic jiného než vyhladit veškerý život.

Problém ale spočíval v tom, že dosažení téhož cíle se stejně pilně věnovaly i všechny ostatní živočišné druhy. A dařilo se jim to všem tak dobře, že života už ve vesmíru moc nezbývalo. Jagarothové patřili k těm posledním, kdo se dosud drželi, a to ještě jen tak tak. Když Jagarothové vyhrožovali svou hroznou válečnou flotilou, měli tím na mysli více méně jen loď *Sephiroth*. Přesněji řečeno, pouze ji.

Tím vším se soužil Scaroth, pilot celé válečné flotily Jagarothů, pilot lodi *Sephiroth*. Lodi s parádním zevnějškem, průměrnou – nač to zastírat – pohonnou jednotkou, rýmovaným názvem a s posádkou – proč to nepřipustit – zcela pomateně odhodlanou pokračovat dál.

Odtud se také braly všechny ty hlasy, které do Scarothovy velicí kabiny pronikaly z každého kouta lodi.

„Dvacet sonedů do warpového impulsu,“ začal odpočítávat jeden z členů posádky.

„Impuls ke startu z povrchu planety nastaven na stupeň tři.“ Kdosi dole od techniků asi vážně dychtil z tohohle štru vypadnout.

„Zamítá se,“ vyštěkl Scaroth. „Stupeň tři je moc.“ Warpový pohon sloužil ke zrychlenému přesunu mezi hvězdami, ne ke startu. Ani kdyby se mělo startovat z mrtvého světa s řídkou atmosférou a slabou gravitací. Koukalo z toho příliš možných

průšvihů. Warpový start z povrchu planety se nikdy nezkoušel. „Stupeň tři je sebevražda.“

Tím naléhající hlasy umlčel. Jak se dalo čekat.

„Předložte návrhy,“ přikázal Scaroth stroze.

Nakonec se na lince ozval zase ten dychtivý hlas od techniků. „Scaroth, musí to být stupeň tři. Prostě musí.“

Typické. Poslední útočiště Jagarothů – absolutní definitivy. Scarothova tvář se zkrivila do cynické grimasy. Přesněji do tak cynické, jaké byl schopen jeho obličej, tvořený shlukem svíjejících se zelených chapadélek soustředěných kolem jediného oka.

Jakožto pilotovi příslušelo rozhodnutí Scarothovi. To on měl stisknout tlačítko. Kdyby tenhle moment vešel do historie, vešel by tam jako jeho chyba. Věděl, že warpový start je hloupé rozhodnutí. Na druhou stranu, z hlediska evoluce učinili Jagarothové pěkně hloupých rozhodnutí už celou řadu.

„Deset sonedů do warpového impulsu,“ pobízel Scarotha odpočet. Zaslechl snad v tom hlase náznak zoufalství?

Scaroth přeběhl zelenými prsty po řídícím terminálu. Kdyby *Sephiroth* fungovala pořádně, zářily by warpové ovladače spoustou kontrolních údajů, které se piloti náročným výcvikem učili odečítat simultánně. Na většině panelů však místo toho blikaly urgentní žádosti o aktualizaci softwaru nebo už prostě dávno zhasly.

Scaroth se musel spolehnout na instinkt a na hlasy zaplňující kabinu. Ale zbytek posádky to podle všeho s radostí nechal na něm.

„Návrhy!“ zopakoval s nadějí, že uslyší něco rozumného.

V odpovědi se zřetelně ozývala značná otrávenost. „Scaroth, máš v rukou osud Jagarothů. Při vyřazených sekundárních motorech musíme použít hlavní warpový pohon. To víš sám. Je to naše jediná naděje. *Ty* jsi naše jediná naděje.“

Pěkně děkuju, pomyslel si Scaroth a svíjení zelených chapadélek teď už vyjadřovalo jeho cynismus zcela jednoznačně. „A jsem

také jediný, kdo sedí přímo ve warpovém poli!“ Zařvu tady jako první. „Vím dobře, jaké nebezpečí hrozí.“ Tak blízko k žádosti o opětovné uvážení se asi dosud žádný Jagaroth nedopracoval. Jakmile se totiž Jagarothové jednou pro něco rozhodli, už se toho drželi, i kdyby to bylo sebenebezpečnější a sebeabsurdnější.

Scarothovy myšlenkové pochody potvrdil odpočet, který se znovu ozval, tentokrát však o poznání bujařeji. Ať to dopadne, jak chce, teď se konečně bude něco dít. „Tři sonedy... dva... jeden...“ pokračoval hlas, jako by netušil, že dny sonedů jakožto měřících jednotek budou co nevidět vcelku definitivně sečteny.

Scaroth podnikl poslední pokus. „Co se stane, když...?“ To nevyjde? Když kombinace atmosféry, gravitace a warpového impulsu způsobí něco doopravdy nepředvídatelného a strašlivého? Počínaje mnou?

Ale co. K čemu by to vedlo? Hádky s Jagarothy končily obvykle akorát smrtí.

Scaroth stiskl tlačítko.

Sepiroth se na plný výkon majestátně vznesla z povrchu pustiny. Představa, že by tu měli zůstat i jen o chvíličku déle, se protivila celé posádce. Proč otálet na nějaké mrtvé planetě a piplat se s opravováním, když by místo toho mohli někde jinde vyhlazovat další živočišný druh? Situace vypadala příznivě. Drobná fluktuace způsobená únikem paliva se zdála srovnat sama. Kulovitý trup lodi stoupal výš a pařátovité nohy se úhledně složily vespod. Chvilku se loď vznášela na místě a zářila energií, velkolepá a plná očekávání.

Pak se roztříštila.

Scaroth si v samém středu warpového pole uvědomoval docela bezprostředně, že loď se hroutí do sebe, ale zároveň jako by to

zažíval z jakéhosi podivného odstupu. Jistě už věděl jen to, že ho všechno bolí. A pak warpovou kabinu zaplavily hlasy Jagarothů.

Ne že by jim došlo, jak strašně se spletli, když ho donutili stisknout to tlačítko. Jen chtěli, aby s tím teď něco provedl.

„Pomoc, Scaroth! Pomoc!“ žadonili. Jako by ještě šlo něco dělat. „Máš v rukou osud Jagarothů. Musíš nám pomoci! Jsi naše jediná naděje!“

Potom křik najednou utichl a Scaroth si mohl svou agónii na kratičkou chvíli užít v relativním tichu.

Jsem poslední z Jagarothů, blesklo mu hlavou. I když asi ne na dlouho.

Warpové pole se nakonec milosrdně zhroutilo. Fragmenty lodi, slisované nepředstavitelně obrovskými silami, se konečně mohly v ohnivě nádheře rozprsknout široko daleko po povrchu mrtvé planety.

Scaroth zemřel. A pak se stalo něco velmi překvapivého.

To bude stačit, pomyslel si Leonardo.

Jako většina geniálních výtvorů vznikl i tento téměř mimoděk.

V jednu chvíli neexistuje a v další už se v nevelkém ateliéru mačká mezi hromadami papírů a spoustou rozviklaných modelů.

Leonardo se pohodlněji opřel a prohlížel si obraz se štětcem v ruce. Nechával ho ještě viset u hrany stojanu. Zatím ho úplně neodložil. Pečlivě obraz zkoumal. Je to vážně hotové? Neměl by ještě něco dodělat?

Konečně odtrhl oči. Podíval se na svého návštěvníka, který chrápal v koutě s nohama v botách opřenýma o model přehrad vyhotovený pro Machiavelliho. Leonardo si chvíli v duchu pohrával s návštěvníkovým návrhem, který se týkal tváře na portrétu a byl nepochybně dobře míněný.

Ale ne, odbyl to pro sebe Leonardo. Vždyť se k ní stejně ještě vrátí, určitě se k ní ještě vrátí. V tom přeci spočíval jeho problém. Nic nedokázal úplně dokončit. Ale prozatím to bude stačit.

Nechal štětec klesnout. Tvůrčí zápal vystřídalo neurčité zklamání. Co teď?

Rozhodl se, že dnes bude pít. Nalil si kalíšek laciného vína a s obavami usrkl. Snad by si mohl zítra koupit lepší víno. Ale asi nekoupí. Klenutým oknem vyhlédl na hvězdy a na město spící pod nimi. Bloudil očima po florentských náměstích. Bůh ví, co na to řeknou na fórech, pomyslel si. Věděl, že veškerá zítřejší šuška se bude točit okolo jeho nejnovějšího díla. Někteří budou tvrdit, že je to zklamání. Jiní budou radit, aby přestal dělit svůj čas mezi malířství a vynalézání. A nepochybně se najde i několik takových, kteří v posledním obraze uvidí triumfální návrat k někdejší velikosti.

Ale co, ať si povídají. On sám byl spokojený. Více méně.

Návštěvník se ve spánku zavrtil a Leonardo se znovu zadíval na tvář na portrétu.

Ne. Nechám ji být. Pro teď.

Houpal se na židli, snažil se, nakolik to bylo v lidských možnostech, aby si vychutnal víno, a vpíjel se očima do obrazu. Měl s ní těžkou dřinu. A i když z toho nebyl na vrcholu blaha, ona za tu dřinu rozhodně stála.

Díkybohu, že to nebude muset podstupovat znovu.

William Shakespeare podváděl při kroketu. Jeho návštěvník se zamračil, a když se bard nedíval, lehce popostrčil svůj míček blíž k brance. Zvedl oči. Ať se propadne, jestli William neudělal totéž. Oba se na sebe zdvořile usmáli.

„To neznáte mecenáše!“ zvolal Shakespeare, aby změnil téma.

Návštěvník přikývl a solidárně se uchechl.

„Tak například ten včera se vůbec nedal odbýt,“ pokračoval bard. „Vyzkoušel jsem na něm svůj poslední nápad. Tak obvykle každého kvapem na několik týdnů odeženu, ale tenthle sliboval, že se vrátí o víkendu. Že prý chce slyšet víc.“ Natočil pátku, vyslal vesele hopkající míček přes trávník a umně se přitom vyhnul návštěvníkově šále, která z nějakého nevysvětlitelného důvodu ležela míčku přímo v cestě. Míček proletěl brankou a udeřil do kolíku. Shakespeare se samolibě zakřenil.

„Skvěle,“ zatleskal mu host neupřímně.

„Velmi chválil jednu pasáž, která se mi také zdá dobrá.“ Shakespeare chvilku vyčkával. Jednak kvůli dramatické pauze a jednak aby nezmeškal, až návštěvník pokazí ránu. „Už vím,“ oznámil s nacvičenou spontaneitou, která vysvětlovala, proč herectví pověsil na hřebík. „*Mne byste mohli strčit do ořechové skořápky a připadal bych si jako král nekonečna. Jen kdybych neměl zlé sny.*‘ Ano, to je ono. Že prý ho to oslovuje a nemůže se dočkat, až zjistí, jak to dopadne. Pche! To by mě moc zajímalo, jaké zlé sny má v noci on? Nejspíš nic extra. Ale to mě mrzí,“ dodal, když návštěvník naprosto zpackal ránu.

Všechny další myšlenky na mecenášovy zlé sny Shakespeare zaplašil a soustředil se už jen na vítězství v utkání.

Říkalo se, že nacisti milovali umění asi stejně jako humor. Jakmile však vtrhli do Paříže, začali si překvapivě zdobit luxusní hotelové apartmány veškerými uměleckými artefakty, které jim přišly pod ruku. A když pak z Paříže zase prchali, ze všeho nejdřív s sebou odváželi nakradené umění. A ze všeho nakonec zapomněli srovnat hotelové účty.

Tenhle vlak nakládal Wehrmacht v noci. Patřil k posledním, které z Paříže stihly vyjet. Pomalu se kodrcal severovýchodním předměstím, železné vagony bez oken se pekly v letním horku.

Za vlakem už se blížily vytrvalé, bombastické výbuchy americké armády. Před vlakem se rozprostíralo Německo.

Uvnitř jednoho z vagonů hlídkoval velmi mladý německý voják. Držel se pyšně, i když uniformu měl o pár čísel větší. V postoji ale nezaváhal dokonce ani tehdy, když se vlak s drenutím prudce a nečekaně zastavil kousek před Aulnay. Koleje vpředu byly pryč, odbojáři je vyhodili do vzduchu.

Mladý voják zaslechl střelbu, křik a pak kroky blížící se k jeho vagonu. Vytáhl zbraň a čekal. V duchu si sestavil seznam možností. Mohl by se probojovat ven (malá pravděpodobnost), mohl by se zastřelit sám (praktické), mohl by podpálit náklad (škoda). Nakonec tedy nepodnikl nic, a když se odsunuly zástrčky a otevřely dveře, stál jednoduše v pozoru.

Na jeho pěknou, dokonale árijskou tvář dopadlo světlo baterky. Voják strnul, byť jen maličko, a očekával výstřel, který ukončí jeho život.

Výstřel se nedostavil.

„Dobrý večer.“ Hlas za svítilnou zněl nekonečně pobaveně. „Všechno na svém místě, jak se zdá.“ Světlo přeskákalo obsah vagonu zčásti uložený v bednách, zčásti jen vyskládaný a opřený o stěny. Vagon byl plný obrazů. „Povězte, co si o tom všem myslíte?“ „Co prosím?“

„Povídám,“ zapředel tiše hlas, „co si o tom všem myslíte?“

Vojákovi se rozpletl jazyk. „Podle mě je to všechno vynikající.“ „Vidíte?“ zasmál se hlas druhého muže. „A všechno to teď patří mně.“ Jen nepatrně změnil tón a promluvil k vojákovi jako k hotelovému poslíčkovi. „Díky, že jste se o to tak pěkně postaral...?“ Pauza. Otázka.

„Hermann, pane.“

Hermann téměř slyšel, jak muž přikývl. „Díky, že jste se o to tak pěkně postaral, Hermanne.“

Major Gaston Palewski zíral na horu. Nevybuchla.

Možná, snad jen možná, neměli té bombě dávat jméno Beryl. Majorovi se vůbec nelíbilo. Otráveně zabručel.

„Nespěchejte na ni,“ pronesl medovým hlasem švihácky oděný muž po jeho boku. Toho asi nemohlo nic rozhodit. Člověk s nekonečnou trpělivostí. V některých ohledech Francouz až hrůza, v jiných zas až hrůzně naopak.

Lidé okolo majora začali kontrolovat hodinky, mžourat do dalekohledů, zapalovat cigarety a nesouhlasně pokašlávat. Docela jako v nějaké pařížské kavárně, až na to, že se smažili ve výhni saharské pouště.

„Mezi námi, stejně příliš nechápu, proč u toho musím být,“ zamumlal major. „Je to jen byrokratická formalita.“

„Ale ne, podle mého je dobře, že tu jste.“ Muž se zase nadšeně rozplýval. Ve tváři měl nesmazatelný úsměv. „Nukleární síla je téměř největší, jakou svět zná.“

„Téměř?“ Gaston zvedl jedno obočí.

„No, kdo ví?“ Jeho společník se zamračil, ale úsměv nezmizel. „Rozhodně se jedná o největší úspěch lidstva. Podle mého názoru byste měl vidět alespoň jednu jadernou explozi na vlastní oči, než spustíte výstavbu všech těch atomových elektráren.“

To ano, ohňostroje měl Gaston vždycky rád. Dokonce i za války rád sledoval, jak bombardování osvětluje noční oblohu. Ale v přítomnosti tohoto geniálního muže pociťoval mírnou úzkost. Kolovaly o něm různé zvěsti, o jeho rodině – kdo doopravdy byli? Patřili za války ke *collabos*? Zvěsti ale kolovaly o všech rodinách a dnes přeci budujeme novou Francii. Ta možná právě takové lidi potřebuje. Zejména pokud má uspět Palewského plán. Francie měla podle majora zaujmout první místo v jaderné energetice,